

't Was op den 11en Juni, dat ik me 's avonds tegen zeven uur opnieuw naar de uiterwaarden begaf in den hoop het nest te zullen vinden. En 't geluk diende me. De pleviertjes vlogen als gewoonlijk in kringen rond, maar nu bleven ze veel meer boven een zelfde plek. Ik ging weer terug en verschool me in een wilgenboschje. Weldra zag ik ze beiden neerstrijken en sloop' er toen behoedzaam op af. Toen ik op eenige meters genaderd was, bemerkten ze onraad en vlogen onder angstig geroep op. Ik haastig naar dat plekje toe en jawel... daar zag ik een paar kleine, donzige bolletjes, ter grootte van een winterkoning, zich uit de voeten maken. Een er van vond ik terug onder een graspol en het bleek een pleviertje te zijn, misschien een of twee dagen uit het ei. De ouden gingen erg te keer, daarom zette ik het diertje, dat zelf op mijn hand rustig bleef zitten, neer, na het voldoende bekeken te hebben en ging voldaan naar huis. Reeds begin Juli konden de jongen, vier in getal, vliegen; ze waren, als ze onder bij een krib zaten, soms tot op zeer korten afstand te naderen, en sloegen dan verschromt op de vlucht, laag over de rivier vliegend. De ouden waarschuwden nog wel met hun angstkreten, maar zagen toch niet erg meer naar hun jongen om. Nog vóórdat de jacht op waterwild geopend werd, waren ze verdwenen. Komen ze 't volgend jaar weer, dan hoop ik het in *D. L. N.* te berichten en bovendien iets over de levenswijze en gewoonten van deze aardige, vlugge vogelsoort meê te deelen.

Dit over mijn belangrijkste vondst op ornithologisch gebied in 1905. Hier volgen nog eenige andere waarnemingen, door mij in 't zelfde jaar gedaan. Reeds den 5e Febr. begon hier een merel te zingen en de den 19e volgden vink en geelgors. 5 Maart weerklonk reeds het gesnor van een kleine bonte specht (*Dendrocopus minor*) door het bosch. Nog in dezelfde maand waren o. a. vlasvink, zwarte roodstaart en roodborsttapuit terug en 1 April de eerste boerenzwaluwen; met het blauwborstje maakte ik in dezelfde maand kennis. Den 27e April zag ik nog een vrij groote troep koperwieken. 21 Mei vond ik een boomklevernest met eieren in een laag notenboompje, goed twee meter boven den grond. 4 Juni zag ik in een wei een bonte kraai; een nest heb ik niet gevonden. 5 November was hier nog een zwart roodstaartje. 10 Nov. verzond ik naar Artis een jongen ooievaar, die tot dien datum geheel zelfstandig in de wei de kost heeft weten te vinden en in den omtrek heeft rondgezworven. De zwaluwen zijn hier dit jaar zeer lang gebleven. De huiszwaluwen waren na 20 October allen verdwenen, maar tot in November waren er nog vrij veel boerenzwaluwen, 12 Nov. zag ik er nog vier en den 13e nog één, daarna niet meer. De groote gele kwikstaart is dit najaar hier veel doorgetrokken. Van einde September af bevindt zich er een midden in de stad bij de gracht. Het dier gedraagt zich geheel als een witte kwikstaart en is volstrekt niet schuw. Waarschijnlijk is zij er de vorige winter ook reeds geweest, want toen heb ik er 15 Febr. een bij de gracht waargenomen.

Tiel.

H. J. K.

HERINNERINGEN.

Het zal nu ongeveer twee jaar geleden zijn, dat een vriend van mij naar Indië vertrok, en zooals 't gewoonlijk bij verhuizingen gaat, een massa dingen, vroeger met zorg bespaard, in zijn oude huis achter moest laten. Onder deze zaken behoorde ook een doos met kurkschors bekleed. En die doos nu had al dikwijls m'n belangstelling gaande gemaakt en mijn begeerte opgewekt. Niet om 't uitwendige, maar binnenin zie je, *daar* zat 't. De inhoud bestond nl. uit vlinders. Een beetje verformfaaid waren ze; enkele misten geheel of gedeeltelijk de sprieten, andere lieten, alsof ze moedeloos geworden waren door 't lange opgeprikt zitten, de vleugels hangen en weer anderen staken ze in de hoogte, als wilden ze uit zoo'n verdrietig gezelschap vluchten. Toch vond ik ze wát mooi, want ze waren nog mooier, dan die, welke ik vroeger wel eens gezien had onder een les in Natuurlijke Historie.

Of mijn vriend mijn gedachten geraden, of mijn verlangende blikken gezien had, weet ik niet, maar — ik weet eigenaar van de mooie doos en — was den koning te rijk. Nog nooit had ik een echte vlinderverzameling gezien en meende dus heel wat te bezitten tot — ik het insectarium in Artis en de collectie in het museum aldaar zag. Wat 'n ontzuivering! Zoo'n verzameling, ja, dat was nog eens iets.

Gelukkig brak de zomervacantie aan, waarvan ik een deel doorbracht in Zeeland. Natuurlijk had ik een net en wat er meer dienst doet bij het vangen, dooden en opspannen van vlinders meegenomen. En nu op de vangst en aan 't opspannen en 't kweken; 't laatste vooral niet tot groot genoegen van mijn moeder, die verscheidene van haar stopflesschen of doozen door mij zag gebruiken voor dieren, die zij altijd met afschuw had ontweken „omdat ze vergiftig zijn”. Enfin 't zou toch niet lang duren, dus liet men mij begaan. Gebogen over spanblokjes, die ik, tusschen haakjes, *zeer goedkoop* kreeg in verschillende soorten (de grootste soorten 4 ct.) en over flesschen met rupsen of speurend in hoeken en gaten bracht ik m'n vacantie door, en toen ik terug kwam in de stad mocht ik werkelijk over mijn succes tevreden zijn. Ruim 50 verschillende soorten bracht ik mede, sommige waren geheel nieuw voor me, andere kwamen in de doos de plaats innemen van geschonden exemplaren. Langzamerhand bemerkte ik, wat me zooal ontbrak om tot een aardige verzameling te geraken. Dat was in de eerste plaats lectuur. In 't eerst gaf de *Levende Natuur* aardig wat. Vindplaatsen, vangwijze, kweken, opspannen werden er in aangestipt of uitvoerig behandeld en — uitgebreider lectuur werd er in aangegeven. Achtereenvolgens werd ik de gelukkige bezitter van *Ter Haar's Handboek* voor den Verzamelaar van Vlinders, van *Vlinderwereld* door Vitus Bruinsma en ten slotte *Ter Haar: Onze Vlinders*, na Sepp wel het mooiste Nederlandsche werk over vlinders.

Nu, met die lectuur en zoo nu en dan een kijkje in 't insectarium verminderde de liefhebberij niet. Het verzamelen om de verzameling raakte wat op den achtergrond en een verzamelen, om zelf te zien en te leeren kennen kwam er voor in de plaats. Mijn kweekerij, voorloopig nog lang geen inrichting als in Artis, nam ik mee naar school en nooit ontbreekt het vóór en na schooltijd aan zeer belangstellende toeschouwers. Zoowel collega's als leerlingen genieten met mij. Dikwijls klinkt een welgemeend: *Hè, hoe mooi*, als een nog onbekende vlinder pas uit de pop is gekomen of later zijn mooie kleuren of eigenaardige teekening laat bewonderen.

En of de kinderen niet wreed gemaakt worden, als ze al die opgeprikte vlinders zien? Ik geloof het niet. Zoo menig maal zien ze dat een vlinder de vrijheid terugkrijgt, omdat er al één van haar soort in de collectie aanwezig is. Ze gevoelen zelf wel, dat het geen doden is om het dooden. Welke ondervinding ik met een paar leerlingen opdeed vertel ik een volgende keer en tevens wat ik deze laatste vacantie zocht en vond.

W. I. E.